

THE young idea

A STUDENT FORTNIGHTLY OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VII.

Thursday, 11th March, 1943.

No. 9.

		Page
SOLVING THE FOOD PROBLEM	By "Kookul - Hora"	3
THESE SOCIAL STUMBLING BLOCKS	By "Comrade"	5
HAVE YOU NEVER BEEN ILL	By Co-ed R.	8
உள்ளமுடைமை யுடைமை பொருளுடைமை		
நிஸ்ஸரது சீக்க்சிபிம்	By "சுகந்தம்"	12
‘நிதிபா, வறுமைமா?’	By "Kamal"	13

A. F. TAMPOE,
English Editor.

K. ALAGARATNAM,
Tamil Editor.

English Editorial Board

Editor:

A. F. Tampoe

Associate Editors :

K. Palasuntharampillai

T. M. Ponniah

Tamil Editorial Board

Editor :

K. Alagaratnam

Associate Editor

D. R. Ambalavanar

Literary Section :-

G. N. Vijayaratnam

Literary Section :-

K. Jagatheesa Ayyar

Sports Section :-

C. Paramjothy

News Section :-

T. Thurairatnam

T. R. Ratnasingham

Co-eds. Section :-

Miss T. Navaratnam

Miss E. Niles

Co-eds. Section :-

Miss S. Amarasingham

Junior Section :-

K. Balasuntharampillai

K. Balaraman

Junior Section :-

A. Kugarajah

S. Thanapalasingham

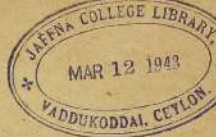
Faculty Adviser :-

Mr. C. A. Gnanasegaram, B. A.

Faculty Adviser :-

Mr. P. Navaratnam, M. A.

The young idea

A STUDENT FORTNIGHTLY OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VII

Thursday 11th March, 1943.

No. 9

Editorial Notes

WHAT JAFFNA COLLEGE CAN TEACH YOU

People have a tendency to confine their conception of education to mere text-book learning. Perhaps so long as the present educational and administrative system continues its defective and warping existence, one will be forced to conform to this narrow conception if one is to earn one's bread in later life—and a job is, unfortunately, the main thing.

But still one can make some attempt to escape for a while from the world of Latin and Mathematics, and learn something from the Book of Life. And College life—especially Jaffna College life—affords splendid opportunities of studying human nature. For a boarding school is a miniature world—its citizens the students, its government the staff.

Just raise your eyes once in a way from Smith's "Intermediate Physics" or Bradley's "Latin Composition," and look about you, at your schoolmates. Learn from them what they can teach you for a change. Each has his philosophy of life; and here and there you may find an attitude quite original, fearless of convention.

What matters in life is to acquire the knack of facing tough situations created by tough people, to find out quickly your fellow-man's forte and his foible, and then so act as to bring out in all its attractiveness the first, and at the same time not to

hurt nor get hurt by the second.

Then again, however blind you may be to your own defects, sooner or later (according to the degree of your sensitiveness) you will come to find out in what respects you differ from accepted standards, in what ways you get on the nerves of others. And if you feel that some criticized characteristic is justifiable, something to be proud of, then you can try to convert the other man to your point of view; or if you find it indefensible, then get over it or at least tone it down.

What is worthy of being copied may be copied in so far as it does not clash with your own precious individuality and originality.

Those who have the good fortune—the singular good fortune—to be boarders, learn to co-operate with their hostelmates, a habit of co-operation which, after one leaves the little student world, will prove to be of priceless help in the larger work-a-day world which sometime or other we must all enter.

Even if your career at Jaffna College has not been a success in the way of passing academic examinations, still your time has not been wasted—nay, you have even achieved a greater success—if you emerge with your edges rubbed off and knowing how to move with your fellow-beings.

Equal Rights

By T.

There was a heated argument at the dinner-table on the granting of equal rights to women. Dan vehemently opposed it and said that it would suffice for a woman to be the mistress of the hearth and home. "Mistress of the hearth and home is a euphemism for a cook, a handmaid, a washerwoman, a menial—all combined" I retorted, quoting Uma Nehru. He had run down our sex and I could not endure it any further.—"We shall not suffer under forced disadvantages; I wish that every girl strives to crush the barriers of sex-predominance. In spite of Dan there will soon come a time when sex debars not the ambitions of a girl."—Dan smiled in scorn:

"Oh—you are only a visionary—a rebel—a dreamer"—he drawled out to aggravate my indignation. "Face facts. Do you think that your abilities equal ours?"

"Why not?"—was my reply.

"Well—supposing you are an officer stationed in some lonely jungle district, and you are confronted with a bear or a tiger, I'm sure you would not have the pluck to tackle it. How can you clamour for equal rights?"

"If I were that officer I would shoot Dan." "Shoot!"—exclaimed my brother. "Easier said," than done."

"Well—why don't you join us in tomorrow's hunting expedition and prove yourself. We would be satisfied, if you would merely keep calm and collected at the report of the gun!"

"O K," said I. I hate killing, but in this case I assented because I disliked giving in, and the thought that I should not disgrace my sex was constantly throbbing in my mind. It was a task persuading my mother to let me go, but Dan managed it, and it was agreed that my sister Bella too should accompany us.

The alarm clock woke us a little later than midnight. After a hurried toilette, and a hurried meal we set out at one a. m. The party consisted of five—Dan, uncle Bertie, PUNCHI-BANDA the driver, Bella and me, not

to speak of the two pointers Benito and Togo. A gentle breeze fanned away all drowsiness, and refreshed us. The moon peeped through the eaves of the dense foliage over us. There was beauty—the beauty of a hushed serenity, all around; and I was glad of the opportunity that I had got to join the midnight expedition.

On entering the thick of the jungle, we halted; Benito and Togo were loosened, and uncle Bertie and PUNCHI-BANDA each of them armed with a gun, followed their trail. Dan followed by Bella and myself, took the opposite direction. For long we wandered but spotted no living thing. When I was almost tired, suddenly I saw something gleaming behind a clump of bushes. They were eyes of a beast. I gathered at the next instant.

"Dan—it must be a deer"—I whispered; but he did not take me seriously. I plucked the gun from him and asking Bella to flash the torch, I aimed.—Then I shut my eyes, and after strange misgivings,—at last managed to pull the trigger. Oh—it was a very trying moment, but wasn't I intent on teaching Dan a lesson; there was a loud whelp, and to my utter horror, what did I see? Wallowing in its own blood, before me was one of our pointers—Benito. Not only had I to recover from the shock of shooting an animal,—but an animal that was a faithful dog! . . . To add to that uncle Bertie had joined brother in laughing at my expense.

About three hours were spent in the jungle, and then we decided to return home after the wild goose chase. Dan took the wheel, and started driving at full speed. Not more than a few miles had we covered, when we found a greater surprise in store for us. For looming to a side was nothing less than a huge elephant. My blood ran cold; and I decided that we were all done for. PUNCHI-BANDA instinctively jumped out, and took to his heels. Uncle Bertie was shivering from head to foot, while

Bella clung to him, trying to control her shrieks as best as she could. Dan losing his presence of mind, stopped the car and put out the head-lights. It was a foolish act, for I remembered to have read somewhere, that it was safer to push on.

"Danny—please keep going"—I yelled from the rear; and he obeyed me, I know not why! For a mile or two we sped on and to our great relief found that the elephant had given up the chase. Remembering the driver, we turned and once again headed towards the jungle. After some search we found the poor fellow lying unconscious beneath a tree. "Thank God! no loss of life!" I exclaimed. Soon afterwards, when Punchi Banda regained consciousness, uncle Bertie helped him into the car, and we started for home. . . .

It was on the way that Bella remarked, "with all his knowledge of hunting, Dan was at a loss to remember what was the right thing to do, when we were confronted with

the elephant. And sure—don't we owe our lives to Betsy?"

"Not at all"—I replied, and I mean't what I said. Dan felt small, and as I was trying to give him some words of encouragement, uncle Bertie burst forth "Now Danny boy, don't you agree that girls deserve equal or even better rights than you?"

"Certainly they do," replied Dan, "a though I don't wish they get better rights than we. Come on Betsy, here's my congrats; I, too, will join your campaign of breaking down the barriers of sex predominance."

"Thanks, bro!"—I replied. "But to tell you the truth, I shan't wish to go a hunting any more. The loss of Benito makes me sick of the idea. "Yes, I see. Equal opportunities should be given to girls; but that does not mean that you should be expected to do whatever we do, does it?"

"That is what we want. I am glad you understand our point of view Danny dear," replied I—as the journey came to an end.

Solving the Food Problem

OR

SOCIAL SERVICE

by "Kookul-Hora"

[An account of the doings of four young Home Civil Servants vacationing at H—tota Resthouse].

Four probation cases—Marathon, A. R. P., Rat and Toap—were burning their midnight wicks (no kerosene being available) in a last minute attempt to make up seven months' work in as many hours. The wicks gave out at last and the four decided to go for a walk, the Thai Pongal moon being at its brightest. After walking about a mile they came to a solitary house over whose walls there leaned papaw-trees laden with fruit doubly attractive in the moonlight and just asking to be eaten. The four looked at each other and before any decision could be reached, Marathon a youth of vast appetite

was on the wall. The tree was soon lightened of its burden of luscious fruit. Hardly had the last papaw vanished down their rationed throats when a sbrill "Cock-a-doodle-doo!" split the stillness of the night. That prosperous and contented crowing could come only from the raucous lungs of a well-fed chanticleer.

"That bird must be settled, or it'll disturb the sleep of the inmates," said A. R. P., a noble-minded youth who delighted in Social Service. Bulky Rat, an old hand at the game, rolled over the wall in a manner reminiscent of a ninety-ton German tank. Cockeyed Toap, minus glasses, thinking the wall to be much lower than it really was, had to make numerous attempts before he could scale it.

They paused a while to give the misguided cock a last chance to stop disturbing the poor, tired sleepers within. But the obstinate bird persisted, which A. R. P. just couldn't tolerate. As they were discussing a plan of attack, Rat gave a sudden yell. A rat-snake after gliding over his foot sinisterly zigzagged into the gloom. "That's a bad omen," said superstitious Marathon. But no one took any notice of the remark at the time. A. R. P. was posted at the door to prevent any of the inmates getting out if awakened. The other three advanced into the backyard. Short-sighted Toap saw something move inside a shed. Sure that it was the object of their search, he pounced upon it, only to find himself alighting on a dog which gave a resentful growl that nearly sent Toap back home. But before Toap could bolt, the dog had bolted. Thanks to his cockeyedness, a possible source of danger was removed. Meanwhile Marathon and Rat, undisturbed by this episode, were busy trying to locate the erring poultry. A. R. P. of course was at his post, true to his profession. While the other two were hurting high and low for the fowls, Toap hastening to join them had his second crash—this time on a fowl-coop. A. R. P. hearing the cackling of the alarmed birds, for the first time deserted his post. Rat gradually raised the coop, and Marathon had a squawking hen fast by the throat. Carrying their booty they scuttled back over the wall and on to the road. The hen which seemed quite dead (few living creatures can survive Marathon's grip!) was deposited in a place of safety. While they were deliberating as to what they should do next, the cock, obviously not in the least worried by the loss of one of his nagging wives, gave vent to another happy "Cock-a-doodle-doo! No more hen-pecking for me!" This annoyed A. R. P. "We haven't accomplished our high-minded purpose yet. That chap should be silenced at any cost."

So back over the wall they went. Toap, this time over-estimating the

height of the wall, landed on the roof. An all-out search was now made for the mischief-making cockerel, A. R. P., full of altruistic motives, leading the attack. But nowhere could the troublesome midnight songster be found, and the quartet were about to give up the fruitless quest. Suddenly, camouflaged by a clump of trees, a skilfully-concealed cage was spotted by vigilant A. R. P. Marathon, whose whole five senses were ever on the lookout for food, whispered triumphantly.

"Fee, fi, fo, fum,

I smell the blood of an R. I. R."

But the cage was securely padlocked. At the same time a terrified goat, tethered nearby began to rush hither and thither inside its cement-floored stall, creating noise enough to rouse the whole locality. A. R. P., the enthusiastic social worker even at this critical juncture, suggested that the goat was an even greater nuisance to the sleepers within than the cock itself, and that it too should be removed!

The four held their breath, expecting the householders to come out at any moment. Nothing happened however, and growing desperate they proceeded to tear a hole in the wire-netting side of the cage, the devil-possessed goat creating pandemonium all the while. Each second spent in breaking open the cage seemed an eternity. At last a sufficiently large opening was made. The cock was seized and feeling quite sure that the end of the world had come, it began screeching and squawking for all it was worth, making din enough to wake the dead. With two brawny youths hanging on to each of its legs, the Herulean bird was hauled out scratching and fighting to the last feather. The quartet were back on the road in a twinkling. The hen which had been their first victim was recovered from the place where it had been deposited.

With visions of stringhoppers and fowl curry (a rare delicacy in these days) they turned homewards. Marathon, in a boastful spirit, wanted to exhibit the spoils to some friend

who lived on the way home. The 'dead' fowls were deposited on the doorstep, and the four knocked softly at their friends' bedroom door. Suddenly the hen which had seemed quite dead, came to life and rushed into the house, beating its wings. Their friends' father who had been reading late into the night hurried out at the noise made by the hen, and caught red-handed the amateur rogues who were gazing horror-stricken

at the resurrected hen which, though its head had been cut clean off, was fluttering about.

Eventually they not only had to surrender the fowls they had risked so much for, but had to pay dearly for their escapade.

The quartet will feel that their experience was not altogether in vain if you, dear reader, will be warned by this story never to covet your neighbour's property.

These Social Stumbling Blocks

BY

"COMRADE"

"To be fair one must look at all the facts; to be courageous one must understand everything. Beneath the yoke of Barbarism one must not keep silence; one must fight. Whoever is silent at such a time is a traitor to humanity."

— Ernst Toller.

There is a tendency among some persons to pour forth their views with rash authoritative on affairs, of which they do not understand head or tail. They are the people who regard those who differ from them or those, whom they do not understand, however honest and intellectual these may be, as misinformed fanatics. One can understand a person who after understanding his opponent agrees to differ from him. But what is understandable is that one should decry a person just because he differs from that person or because his intellectual standard is not satisfactorily up to understand the policy of that person. This sort of mentality, found in not a few of us, is born of a rigid and narrow outlook on life and is the child of lack of confidence and of inability to appreciate another person's point of view. Such people always consider themselves right and all others who do not agree with them wrong.

We should not wonder if multi-millionaire Lady Astor decries plain

living comrade Stalin and calls him a good for-nothing fellow, because both differ in their creeds and interests. The former who is leader of the "Cliveden Set" in England bespeaks the conservative system of social inequalities and racial barriers which the latter who is leader of the Communist Party of Russia is striving to abolish.

But what is too puzzling is this sort of mentality prevailing among fairly-educated students just in their teens, who belong to the same nationality and who can have no differing interests, but a zeal for their own freedom and progress, and the freedom and progress of the world.

It is the sad experience of mankind that whenever a new force arises to accelerate the progress of this world, there also arises, on the other hand, a reactionary force to retard the world's progress. This is true of the student world too. If the majority of present-day students are said to be more national-conscious and progressive, it is also true to say that there is a strong minority in the student world, who are trying to balance the acceleration that progressive students contribute towards world freedom, world peace and world progress, with their reactionary and diehard policies. Though it is a healthy sign to note that the

progressive side is always tipping the scales, yet it is deplorable that but for this reactionary attitude of some students, the contribution that we can make towards world freedom, peace and progress can be far greater.

These reactionary students are that pitiable set of the student world, who, while they are students want to close their eyes to everything that happens outside their school-life. They say that students should not play any part in the affairs that affect their own country as well as the whole world. They cannot stand the sight of their fellow-students discussing Communism, Socialism or Imperialism. They are thrown of their balance when someone inserts a quotation from Karl Marx or Lenin in their autograph albums. Such fellow-students are regarded by them as "down-with-everything" revolutionaries aiming at a world revolution.

Ignorance of world affairs is of course the reason for this silly behaviour on the part of some students, who, far from keeping their mouths shut—(which is the best method of hiding their ignorance) start a campaign of calling progressive, honest and better-informed students "slogan babblers," just because their intellectual standard is so low as to regard anything that progressive students say, however sensible they may be, as mere slogans from debased pamphlets.

These parblind people who, just

because they don't want their standards to be questioned, but who in reality are mediæval ignoramuses, glorify themselves saying that they understand Imperialism, Communism and all other isms and that while they are students, it is their duty to "burse in their hearts" the progressive ideas and not give vent to them. They fail to realise that when the time for their leaving this world comes, they will find themselves still nursing their ideas and not seeing any use coming out of those ideas—either to themselves or to the world.

These camouflaged cowards of our student world, who ostrich-like bury their heads in the sand of their class text-books, corridor gossips, and post-prandial cigarette stumps, and cackle that in them they have found the only recipe for student salvation, little realise the damage they are doing to the cause of world freedom, world peace and world progress.

Let it not be understood, however, that what is wanted of students is their going out into the streets with red flags in their hands and asking every employee to take a revolver and shoot down his employer and thus start a bloody revolution. But students have a share, however small it may be, in the shaping of our social life and it is the duty of every student to take an intelligent interest in the affairs of the world lying outside of the text-book world.

For a New Ceylon Idea

BY K. GUNASINGAM

Few times in human history has a great nation so much needed the touch of a great leader, the hard words of a shrewd critic and the skill of a spiritual engineer, as Ceylon now. Leaderless and caught in the intricate web of conflicting civilizations her need for a thorough and organised overhauling

has become one of vital necessity. Her servile civilization added to an aching perversion of western methods has made her symbolise more the ruins of Anuradhapura than that spirit of moral and her mental regeneration which the epoch of Gandhi has created in India.

Our country's leaders whose quali-

fications are white hairs and large heads, begin to represent in an increasing and alarming degree, the national infirmity of this unhappy and historic land. Mean, squabbling perversely wrong headed and with a dinosaur-like mentality which is largely neo-phobic they lead us — where? Perhaps, they are accustomed to look at problems through rose-tinted spectacles perhaps what is more probable, they are merely like many other grown-up men who have advanced in age while receding in mental purity.

But my country's cause lies unrepresented in the discussions and dialectics of our council or among that profundity of verbiage with which modern Machiavellis try to befog the naive peasantry. But today the problem is a problem of the four freedoms. We stagnate, where we should progress, we cringe in abject petitions where we should grow in strength.

Therefore do I appeal to youth, that reinvigorating and energising tonic of the whole human race. Therefore do I appeal to youth to go forward with their burning "Life Force" and set fire to the latent spirit of man.

No cruel wars, no fratricidal murders and internecine wars must we force on mankind. We must "let live" for the spirit of self-sacrifice

comes of a magnanimity born of courage, an understanding born of intense spirituality. Let us organise and construct, not the "Tower of Babel" but a "Rebirth." Let us organise and construct not a new technique or any of the "Isms" not a "New Ceylon Order" (for there seems nothing new in New Orders) but a "New Ceylon Idea".

We must say our prayer and remind ourselves of our divine destination. "Lord, though I lived on earth, the child of earth. Yet was I fathered by the starry skies". Then we will sing the battle-hymn of the human spirit, which Mr. Tagore sounded in his Gitanjali.

"Where the mind is without fear
and the head held high,
Where knowledge is free;
Where the world has not been broken
up into fragments by narrow
domestic walls,
Where words come out from the
depth of truth;
Where tireless striving stretches its
arms towards perfection;
Where the clear stream of reason has
not lost its way into the dreary
desert sand of dead habit;
Where the mind is led forward
by Thee into everwidening
thought and action
Into that heaven of freedom, Father,
Let my country awake.

The Coupon Age

BY "MATHI"

(With apologies to the 'Economist')

The age of finance is over. Money no longer holds first place as a power to influence economic life; but it is not widely recognised that what has taken its place is the coupon. Nevertheless this is better realised in wartime when Production is the main theme and finance is compelled to trail along in a secondary role. Men have now begun to weigh things not by money but by coupons

—so much so that there is an overwhelming and enthusiastic agitation that whatever else happens, there should be no return to the dominance of that common drudge between man and man. This prospect may not seem very pleasing to the worshippers of Mammon and the very thought may cause great worries in the minds of these die-hards representing a bygone age, who learn nothing new nor forget anything old.

Let us hope that the death-knell has sounded to these maintainers of the outward status quo, who are not alive to the rapid transition the world is undergoing and will still undergo.

The coupon was really an invention of the last war but it was only in the present that the decisive stage in the development of the coupon came with the points rationing scheme. It has been put to such extensive and preponderant use only in the vicissitudes of the present war. It is true it has had not much of a trial but no one denies that it covers almost everything with the most beneficial effects. In England everything is "couponed" (if I may use the term) from food to clothing from turnips to top hats. The same situation exists in every country on the map.

The coupon has unconsciously brought into being equality of distribution. Equality of Distribution has been the aim of the best efforts of the best men of all ages, the aim

of society as a whole which has resorted to Communism, Socialism, Co-operativism and so many otherisms. There is no need now to struggle for anything so dangerous and revolutionary as an Equalisation of Income under different societies all of which claim to have achieved the easiest and effective way of equal distribution when an equalisation of the standard of living can be achieved by universal coupons.

A suggestion has been put forward of securing an equality of distribution in peacetime by issuing coupons and selling against coupons at a very low cost, covering the loss by selling the remainder at exorbitant prices. The prospect opens up a planner's paradise but it is doubtful whether the government of the world would accept it, for society can rarely be induced to take any action at all by direct argument of a logical kind. But if it does receive approval, that would be a revolution indeed.

Have You Never Been Ill?

BY CO-ED R.

Whether you believe it or not, illness in spite of discomfort and nasty medicines brings a magnificent dream and an experience worth having. Not so indeed to the valetudinarian but to the healthy person, who, shall I say, is ill once in a blue moon.

I recall an experience at one such time. It was late one night when I sat reading my Macbeth. Feeling tired and sleepy I went to bed and in a few minutes I was in the land of nod.

..... Suddenly I woke... where was I? I thought I was at Macbeth's banquet, but all was dark and there before me was Banquo's ghost with twenty gashes on its

head. Softly I repeated Macbeth's words.

"Avaunt! and quit my sight!

Let the earth hide thee!

Thy bones are marrowless thy blood is cold.

Thou hast no speculation in thy eyes.

Which thou dost glare with.

Hence horrible shadow! Unreal mockery hence."

But unlike the ghost in "Macbeth" which disappeared at these words it gave me a horrible grin.

In fear I screamed ...!

The next day I ran a high temperature and the fever blazed on for two weeks. There I lay in bed frowning, groaning, mourning with pain. I tossed restlessly and struggled with

my pillows, tumbling, tossing shifting, lowering thumping, flattening and moulding them to my throbbing temples, I changed sides now to the right, then to the left, now full length then half length transversally, horizontally, to feel comfortable on a bed which seemed as hard as iron.

The doctor and medicines are subjects I do not like to think about, and passing over these I shall recall the joy, comfort and happiness I enjoyed while I was ill.

"To be sick is to enjoy monarchical prerogatives" says an essayist, and I quite agree with him. I felt myself a queen in the sickroom, carefully tidied and made pretty for me with a vase of flowers. A dead silence reigned in the whole house and now and then I could hear people talking in whispers and walking on tiptoe lest any noise disturb me. Doors which were formerly banged and chairs which were dragged were handled very gently. "Surely" thought I, "it is pleasant to be sick and to have all this fuss made over one."

When one is sick one's faults and blunders are overlooked and one is

asked not to worry about anything. It happened the day before my fever I had broken a pretty vase, .. an expensive one too. While I was in bed I could hear my mother enquiring about it and my sister saying "It... broke it yesterday." I prepared myself for a scolding, but to my surprise my mother never referred to it and it was all as though forgotten.

I thought to myself that it would be a good plan to fall ill after doing something wrong, to escape the consequences.

The day the fever left me I was happy and lay there meditating and pitying my emaciated hands and legs as if they were things apart from me. Soups and tonics helped me regain my strength little by little, but I noticed one thing, that I was losing one by one the kingly prerogatives I had enjoyed. How changed everything was and the day before I left my sick room, the desert-like stillness, the inquiry of looks, the attentions and the broths had all vanished into thin air.

The Value of Debating Societies

BY D. R. AMPALAVANAR, SR. B.

Like most other good things in the world today, a Debating Society has a great value. During a healthy argument, our self-consciousness helps us to put our views with a force that surprises even ourselves.

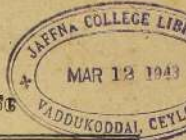
Now we will consider the good things we get out of Debating Societies or Rhetoricals. As a gymnasium is for the body, a debating society is for the mind. It develops and exercises the mind. In the Debating Society, by giving and receiving ideas, we learn to express well our point of view, at the same time respecting and considering the other parties. In this way we become more educated. A good speaker is respected

by everyone. To lawyers, politicians and for pastors, a debating society is the best training ground for oratory. Of course a good debating society can train a student to be an able speaker in his later life. In a debating society, to our surprise, we come across good speakers and witty speakers. These speakers, if there are no debating societies in a school, will not be able to find their good talent - ability of speaking, which was given by God. The best lawyers and orators in the world today won't deny that they learnt to speak in a debating society in their young age. In a debating society, when a person goes to the platform to speak,

he unknowingly, without his knowledge gives out all that is in his mind. Later he finds that he is able to speak well, and he is surprised at this.

One must love a debating society. One must attend it regularly, and very often he must take part in the meetings. If one gets the spirit of speaking or to hear others speaking, well, he loves it. Then that spirit works in him and makes him a good orator.

Today the world needs good speakers. Why! our country itself needs good speakers. Speakers who will speak for their country and get freedom to their country. We must say that India is a blessed country, for having good efficient speakers like Nehru. But for these good orators, India wouldn't have reached this position today. Because there are no good and efficient speakers in our mother land, we are as we are to day. There must be good debating societies in every school, then orators will rise from them.

பத்திராதிபர் குறிப்புகள்

மகாத்மாவின் உண்ணாவிரதம்

அடிமேசு தர்மத்தையே மேலாகக் கொண்ட மகாத்மாவின் அலாகன் தம் நாடாகிய பாரத தேசத்திற்கு ஆற்றியிருக்கும் தொண்டுகள் அளவற்றன. தற் தேசம் சுதந்திரமடைய வேண்டுமென்று அவர் எகக்கொண்ட காரியங்கள் பலவுள் ஆனால் அவை இந்நூறவரைக்கும் பலனளிக்குமறுத்தவிட்டன. தற்போது மகாத்மாவின் அவர்கள் சிறையிலிருக்கிறார். ஒன்பதாவது தடவைபாக உண்ணாவிரதத்தை ஆரம்பித்திருக்கிறார். மற்றைய விரதங்களைப் போல இறக்கும்வரைக்கும் உண்ணாவிரதமியாமல் இருப்பதொரு நாட்களுக்குப் பின்பு மே இவ்வண்ணாவிரதத்தை நடத்தப்போவதாகச் சொல்லியுள்ளார். இராசப் பிரதிகிதிபவர்கள் மாதமாவில், உண்ணாவிரதமிருக்கும்வரைக்கும் தனது உரவினர்களை இருக்கலாபென்று வாக்களித்தார். ஆனால் மகாத்மாவின் இவ்வித நிபந்தனைகளுக்கு உடன்படாததால், தனது உண்ணாவிரதத்தைச் சிறையிலே நடத்துவதென்றும், உண்ணாவிரதமிருக்கும் நாட்களில் எலுமிச்சம்பழச் சாறும், சுத்த சலமும் உட்கொள்ளுவார் என்றும் கூறினார். இக்காலவெள்ளைக்குள் எப்போதாவது காந்தி எவ்வித நிபந்தனையுமின்றிச் சிறையிலிருந்து விடுதலை செய்யப்பட்டால் அத்தனைமே தனது உண்ணாவிரதத்தை நிறுத்திவிடுவதாக வாக்களித்திருக்கிறார்.

திரமற்றவர்கள் என்று இராசப் பிரதிகிதி எடுத்தக்காட்டியபின்பே, காந்தியின் தனது உண்ணாவிரதத்தை ஆரம்பிக்க உத்தரவு கொடுக்கப்பட்டது. அவ் குணமடைய வேண்டுமென்று எண்ணற்ற மக்கள் வணங்குகின்றனர். காந்தியின் நீக்கிரம்தனது விரதத்தை முடிக்க அரசினர் உதவிபுரிவாராகும்!

ஓர் வேண்டுகோள்

தமிழ் கற்றும் மாணவர்கள் எத்தனை யோ பேர் இக்காலூரியிலுண்டு. ஆனால் அவர்களும் பெரும்பாலும் இக்காலூரி வெளியீடாகிய 'இளஞாயிறில்' சிரத்தவத எடுப்பவர்களாகவில்லை. சிலரே பத்திரிகைக்குக் கட்டுரைகள் எழுதுகின்றனர். பெரும்பான்மையார் எழுதுவதில்லை ஆதலால் பத்திரிகை பிரசுரிப்பதில் காலதாமதமாகின்றது. கட்டுரைகள் தேரத்திற்கு வந்த செர்நதாலன்றி, பத்திரிகை பிரசுரிப்பது காலமல்ல. மேலும் சிலரே கட்டுரைகள் எழுதுவதை விட்டு, பலரும் முயன்று கட்டுரைகள் எழுதுவார்களென்று கடிபுகிற்றே கட்டுரைகள் எழுதுவதென்பது கடிதாசியில் ஒருபக்கம் மாதந்திரமே எழுத வேண்டியவகை தேர்ப்பள்ளை கவனிப்பார்களாக. கடிதாசியில் திரண்டபக்கமும் எழுதப்படும கட்டுரைகள் பிரசுரிக்கப்படும்.

இக்காலவெள்ளைக்குள் காந்தியின் கு மாணம் சம்பலித்தால் அதற்கு அரசினர் பாது

“உள்ளமுடைமை யுடைமை, பொருளுடைமை தில்லாது
நீங்கிவிடும்”

By “சக்தம்”

மேற்கூறிய வாக்கியத்தை நாம் ஆராயு
மிடத்து, ஊக்கமுடைமையே ஒருவனுக்கு
நிலைநிற்கும் உடைமையாவது. இஃதே இன்
றேல், எப்படிப்பட்ட மற்றப் பொருளுடை
மையும் நிலைநில்லாது நீங்கிப்போம் என்
பது தெள்ளிகிற புலப்படா நிற்கின்றது.
இதுபற்றியே நம் திருவள்ளுவரும் தம்
திருக்குறளில்,

“முயற்சி திருவீணயாக்கும்
முயற்சின்மை யின்மை புருத்திவீடும்”

என்று கூறினார்.

முயற்சி மன முயற்சி, சரீர முயற்சி என
இருவகைப்படும். இவ்விரு முயற்சியும்
நாம் தொடங்கும் கருமங்களில் ஒருமிப்
பின், எம் காரியங்கள் கைகூடுவதற்குச்
சந்தேகமில்கை, நாம் ஒரு கருமத்தைத்
தொடங்குமுன் ஊக்கமாகத் தொடங்குவ
துடன், அக்கருமம் செய்யத்தக்க காலம்
அறிந்து, ஆக்கு இடம் அறிந்து செய்வீண
யின் முயற்சித்து, விளைவறிந்து மேலும்
தாம் ஆள்வன ஆளாந்து, துணைவலையறிந்து
ஆள்வீண ஆளப்படவேண்டும். இவற்றை
நாம் நோக்காது விட்டால் நாம் கைகளும்
கருமங்கள் திருப்தியாக நிறைவேறாது.
என்றாலும் எம் விடாமுயற்சியினால் அதற்
கேற்ற பலனை நாம் அடைவோம். இதுபற்
றியே, எம் புலவர்களில் ஒருவரும்,

“மெய்ததால் ஆக நெளினும் முயற்சிதன்
மெய்வருந்தக் கூலிதரும்”

என்றார்.

நாம் ஒரு கருமத்தைச் செய்யுமுன்
இது மிகவும் பெரிய விஷயமாக இருக்
கிறது. நாம் இதை எப்படிச் செய்வது
என்று சில நேரங்களில் கிண்ப்பதுண்டு.
நஞ் சிறுமைகோக்கி காயிவ்வினை முடிந்
தல் அருமையுடைத்தென்று கருதி நாம்

தளராத, அக்கருமம் முடிப்பதற்குத்
பெருமையை நமக்கு முயற்சியுண்டாக்கும்
என்ற எண்ணம் வாவேண்டும்

“ஆள்வீணயுள் தலறிவுமென விரண்டினில்
வீணயானினுக்குடி.”

என்றபடி ஊக்கமும் அறிவும் என்று
சொல்லப்பட்ட இரண்டினையு முடைய
இடையறாத கருமச் செயலால் ஒருவன்
குடி உயரும்.

ஒருவரின் பொருளுடைமை, அவனை
கிட்டேச் சில காலங்களில் அழிந்தபோய்,
அவன் செல்வம் கள்வர்களால் அபகரிக்கப்
படும், மற்றும் பலவிதமாக அழிந்தபோ
கும். ஒருவன் செல்வனாக இருக்கும்போது
தன்னை மறந்த நடக்கிறான். இப்படிப்பட்ட
டவர்கள், செல்வம் வந்த உற்ற கால
தெய்வமும் சிறிது பேணார், செல்வது
அறிந்து சொல்லார், குற்றமின்னதென்று
அறியார். தாம் செல்வதே சரி என்று
எண்ணுவார்கள். அவர்களுக்குச் செல்வம்
எப்போதும் இருக்குமென்று நினைக்கிறார்
கள். ஆனால் அவர்கள் இப்பொருளுடை
மை சிறு காலத்திற்குத்தான் நிலைநிற்கும்
என்று அறிவாப்போதும்.

செல்வமாமென்று தாஞ்செல்வுழியெண்ணுத
புல்லறிவாளர் பெருஞ்செல்வம்—உல்லிற்
சருங்கொண் மூவாய் கிறந்த யின்னுப்போல்
தோன்றி
மருங்கறக் கேட்டுவிடும்.”

என்று சமண முனிவர் கூறுகிறார். இவ்
வெண்பாவால், எங்கட்குச் செல்வமானது
மின்னைப்போற் தோன்றியழியும். செல்
வம் பெறும் என்று புத்தகமதி கூறுகின்றார்.
ஆகையால் நாம் அழியும் பொருளுடை
மையை கிலக்கி என்றும் அழியாத ஊக்க
முடைமையை எம் தலைவனாக வேண்டும்.

‘விதியா வறுமையா’

By “KAMAL”

(கடையில் வரும் பெயர்களெல்லாம்
சுற்றிப் பெயர்கள். அவை யாரையும்
குறிப்பிடுவையல்ல.) ப-3.

பாலிசேரம், உல்லாசமாய்க் கடற்
கரையோரஞ் செல்லப் புறப்பட்டேன்.
என்னைபன் கார்தன் ஓடிவந்து, “கமலா!
சுற்றுப் பொறுத்துக்கொள். கடைக்குப்
போய்கிட்டு வந்தவிடுகிறேன். இருவரு
மாகக் கடற்கரைக்குச் செல்வோம்” என்
றான். “முடியாது! நீ வருமானும் என்
னூல் காத்திருக்க முடியாது நான் போகி
றேன்” என்று கூறியவாறு நான் கிளம்பி
கிட்டேன்.

“அடேயப்பா! என்ன அவசரம்,
அவனென்ன அவ்வளவு சீக்கிரமாகவா
ஓடிவிட்போகிறான் இப்படிப் பித்துப்
பிடித்ததுபோல் ஒடுவதுதான் காதுக்கு
அறிஞறியோ? காதலாம், காதல் நீ அசல
வைத்திடமாகவல்லவோ இருக்கிறாய்.....
.....” என்று அடுக்கிக்கொண்டே போ
னது எனது காதில் கிழங்கு. ஆயினும்
இதுபோன்ற பரிசாசம் எங்கள் இருவ
ருக்குமிடையில் சகஜமாதலில் நான் அவ
னுடைய பேச்சைப் பொருட்படுத்தாமல்
கடக்கலானேன்.

கடற்கரையில் அன்றென்னவோ
ஒருநித நூதனமான உணர்ச்சி நிலையி
யது. என் தனிமைபான ஓரிடத்தில்
சென்று அமர்ந்தேன். தூரத்தில் குழ
ந்தைகள் ஓடி விளையாடுவதும், இளம்
வயதினர் உல்லாசமாய்க் திரிவதும்,
வயோதிகர் ஒன்றுகூடி அரட்டையடிப்ப
தும் என கண்களுக்குக் கெட்டியபோதிலும்
அவை யாவும் எனக்கு உற்சாகமளிக்க
வில்லை. ஏதோ ஒரு கணவு உலகத்தில்
என் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தேன்.
கார்தன் கறிபதுபோல் எவருடைய தரி
சனத்திற்காக அங்கு என் காரைத்தோடி
னேனோ அவனை அங்கு காணவில்லை.
இததான் என் மனோநிலைக்குக் காரண
மோ? அல்லது எனது வாழ்க்கையில் ஏற்
பட்டப்போகும் மாறுதல்களுக்கான அறி
குறியோ? ஒன்றும் புரியாதவனுய்க் சுற்று

ரோம் யோசனையில் ஆழ்த்துகிட்டேன்.
தூரத்தின் யாரோ ஒருவன் பாடிக்கொ
ண்டு செல்வது எனது செவிகளில் கிழங்கு
தது.

இவ்வாறு ஆழ்த்த யோசனையிலிரு
ந்த நான் “கிரீச்” என் றொரு நகர்
நிறுத்தப்பட்டு சத்தம் கேட்டுத் திரும்பி
னேன். என் முழுக்கவனமும் அக்காரி
லிருந்து இறங்கிச் சென்ற இரு பெண்
கன்ம்துஞ் சென்றது. அவர்களை
ராஜமும், புஷ்பமும், எனது உள்ளத்தைக்
கொள்ளுகொண்ட ராஜம் வந்தகிட்டான்.
எனது கவலைகள் யாவும் மறைந்தன. சிறு
வர் துள்ளி விளையாடுவதில் ஒரு புதிய
தோற்றம். இளைஞர் உல்லாசத்தில் ஒரு
நூதனக் காட்சி. வயோதிகர் பேச்சில்
புதியவாறு களை. யாவும் புத்துயிர் பெற்
றெழுந்தன. அனுப்புந்துக் கட்டை என்
உள்ளம் உலகை நூத்தது. செற்ப நேரத்
துக்குள் எவ்வளவு மாற்றம். என்னே
உலகன் மாயை.

ராஜத்தின் அழகில் சுடுபட்டு மெய்
மறந்திருந்த என்னை யாரோ உரக்கக் கூப்
பிடுஞ் சத்தம் கேட்டுத் திடுக்கிட்டித் திரும்
பினேன். என் முன் அசிக்கிதமரண கந்
தைகளை உடுத்திய ஒருவன் கிரித்த முக
த்துடன் நின்றவொருநூதன். அவ
னுடைய உடையும், தோற்றமும் அலக்
கோலமாயிருந்தன. அவனுடைய காலில்
ஒரு பைத்தயகாரண நினைப்பூட்டியது.
இன்ப நினைவுகளினின்றும் கலைக்கப்பட்ட
நான் அவனை நோக்கி: “என்பா கிரித்
கிறாய்? என்ன நூதனத்தைக் கண்டுமிட்
டாய்?” என்று கேட்டேன்.

“ஒன்றுமில்ல சாமி இத்த உல
கத்துச் சனங்களுடைய போக்கை நெனச்
சுத்தான் கிரிச்சேனுங்க, நீக்க அவ்வளவு
ஆர்வமாய்ப் போக்கும் பொண்ணுக
யாரென்று தெரியுமோ உங்களுக்கு?”

அவனுடைய கேள்வி வெகு விசே
தமாயிருந்தது. “என் அவர்கள் இருவ
ருக் குமாரகவாய் முகலியாருடைய
பெண்களதானே?” என்று நான் பதி
லாறின்தேன்.

“இல்லைக்க சாமி, முதலியாருக்குப் பின்னாலே கிடைப்பதுதான், அத்தெல்லாம் பெரிய கதைகள்” என்று சற்று இழுத்த வரற கூறினான். அப்போது அவனுடைய குரல் மாற்றமடைந்தது. அவனுடைய முகத்தில் சோகம் பிரதிபலித்தது.

“என்ன! நிசமாகவா? அத்தென்ன கதை சொல்லு பார்ப்போம்” என்று நான் ஆவனூடன் கேட்க, “கவனபாயக் கேளுங்க சாமி சொல்றேன்” என்று அவன் எனக்குச் சம்பந்தில் உட்கார்த்த தனது கதையை ஆரம்பித்தான்.

முருகன் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சார்ந்தவன், சரஸ்வதி ஸெவடித் தொழிற் சாலையின் அவள் ஒரு தொழிலாளி. ஏதோ தனக்குக் கிடைத்த அற்ப சம்பளத்தைக் கொண்டு காலக் கழித்தவந்தான். இவரு தான் அவன் காத்தாயிடைச் சர்க்கக் கேட்டது. ஒருவன் அவனுடைய பெரு விரல் பக்கிரத்தி லகப்பட்டுக் காலமடை ந்தபோது அவன் ஒட்டொடியும் வந்து தனது சேலியின் முந்தானையைக் கழி த்து அவனுடைய விரலைச் சுற்றிக் கட்டி யது அவனுடைய மனதை கிட்டகலிய யில்லை. காத்தாயி ல்லை தேக்கக்கட்டுடைய வன், சுரண்டு வளர்ந்த தலைமயிர்கள் கொடிபோல் அவனுடைய முகத்தில் படர்ந்து தின்றன. முத்தப்போன்ற பற்க ளும், குழம்புச் சிரிப்பும் முருகனை அடி மைப்படுத்திவிட்டன. பாசி மலமதன், வறழ், பனக்காரன் என்ற வித்தியாசம் பார்க்கிறா? இல்லவேயில்லை. காளைடை யில் முருகன் காத்தாயியை மணந்துகொ ண்டு வாழ்வெனஞ் சாகரத்தன் முழுகி விட்டான்.

இப்போதான் அவனுடைய கஷ்ட காலம் ஆரம்பித்தது. கோபும் ரொடியும் அவர்க ளிருவரையுள் துன்பப்படுத்த ஆரம்பித்தகிட்டது. சம்பள மீமா பிசுவஞ் சொற்பம். இந்த நிலைமையில் அரைவயிற் துக் கஞ்சியுப், கந்தல் உடைகளுந்தான் அவர்களிருவரும் வாழ்விற் கண்ட சுகமா யிருந்தது. ஆயினும் இவ்வளவு கஷ்டக் ளைக்கிடையிலும் முருகன் தன் மனை யீது கொண்ட பிரியத்தை இழந்தகிட வில்லை. அவர்களுடைய ஒற்றுமையான

வாழ்க்கையே ஓர் சிறந்த பொக்கிஷமா யிருந்தது. காலச் சக்கரம் அதிவேகமாகக் சுழன்றுகொண்டிருந்தது, ஏழு வருஷக் கள் கழிந்தன.

சீதா, காமாட்சி இருவரும் முற்றக் தில் குதூகலமாய் ஒடி விளைபாடிக்கொண் டிருந்தார்கள். இவர்களிருவரும் முரு கனுடைய குழந்தைகள். காத்தாயி முன் றும்முறையாகக் கற்பவகிப்பாயிருந்தான். முருகன் வாழ்க்கையில் வெறப்புற்றவ னாய்ப் பித்தப் பிடித்தவன்போற் திரிக் தான். வறமைபின் கொடுமை அவனை வாட்டிகிட்டது. இரண்டு குழந்தைகளை யும், பனைமீயையுள் தனது அற்ப சம்ப ளத்தைக் கொண்டு போஷிக்க வழியறி யாது தினைத்தான். கடவுள் ஏன்தான் வழியவர்களுக்குப் புத்திரபாக்கியத்தை அளிக்கிறாரோ? பணியில்லாதவன் உல கத்தில் இருந்ததான பயனென்ன? பாவம், முருகனுடைய போதாக்காலம் தொழிற்சாலையிலும் வேலை திறுத்தம் ஆரம்பமாகிவிட்டது. கையிலிருந்த சொ ர்ப்பணமுக் கரைய ஆரம்பித்துவிட்டது. செய்வதின்ன தென்றறயாது கலங்கினான். இரவுபகலாய் யோசனை செய்தவாறே இருந்துகிட்டான்.

இறுதியில் அவனுக்கு ஒரேயொரு வழி தான் தோன்றியது. இந்த முடிசீர்க்கு வா அவனுடைய மனையில் எவ்வளவு போராட் டம் நடந்ததென்பதை யார் அறியார்கள்.

“காத்தாயி! உம்ம சீதா வை யும், காமாட்சியையும் அயலுநீரிருக்கும் என் சிததப்பா விட்டில் கொண்டுபோய் கிட்டி கிடப்போகின்றன். இனி நம்மால் அவர் களைக் காப்பாற்ற முடியாது, இது என் முடிவான தீர்மானம்” என்று தன் மனைமீயிட் தனது கருத்தை வெளிரிட் டான் முருகன். உண்மையில் அவனுக்கு இந்த உலகில் சொந்தம் என்று சொல்லிக் கொள்ளக் கூடியவர்கள் ஒருவருயில்லை பெண்பதையுட, அவன் தன் குழந்தை களை அந்தரத்தில் விட்டுக் கிட்டிடுவந்து விடப்போகிறதையும் பேதை காத்தாயி எப்படி அறிவான். வேறு வழியின்றிச் சம்மதித்தான்.

புறநகன் முருகன் தன்னிரு குழற் தைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு ரவிலேறி

கிட்டான். காத்தாயி குழந்தைகளின் பிரிவை நினைந்து கண்ணீர் சொரியலானான். செல்வநிருத்தால் அருமைக் கண்ணனிகளை எவ்வாறு வளர்ப்பான். வறமை கொடிது! கொடிது!!

இந்த ஊருக்குச் சுமார் நூற்றாண்டுகள் முன்புள்ள ஓர் குளக்கரை யில்தான் முருகன் தன்னிரு செல்வக் குழந்தைகளை கிட்டிட்டு ஒடிப்போனான். அதன் பின்னர் குழந்தைகளின் கதி என்னவாயிற்றென்பது அவனுக்குத் தெரியாது.

நாட்கள் செல்லச்செல்ல காத்தாயிக்குத் தன் அருமைக் குழந்தைகளின் எண்ணம் அதிகரித்தது. இதே கவலை யால் அவன் உடல் மெலிந்து வந்தான். முருகன் எவ்வளவோ ஆறுதல்கள் கூறியும் அவன் சமாதானமடைவதில்லை. இறுதியில் முருகன் செய்த கொடுமான செயலையும் அவளுக்கு விளக்கிவிட்டது. குழந்தைகளின் ஏக்கமே அவளுக்கு எமையு முடிந்தது. காத்தாயி மூன்றாவது பிரசவத்திற்குப்பிறகு இரண்டே நாட்கள் தான் சிசித்தான். அவன் இறக்குந் தறுவாயில் முருகனை கோக்கி, "இந்த இரத்தப் பால்கள்தான் நான் உங்களுக்குத் தரும் பரிசு. அவனையும் அனுதையாக்கி விடாதீர்கள்" என்று கூறி அக்குழந்தைகளை முருகன் உயிரிள்ளைவரை காப்பாற்றுவதாகச் சந்திப்பு செய்துச் சொன்னான். அதன் பின்னர் தனது குழந்தைகளின் பெயரை நம்மிருந்தவாறே உயிரிட்டுத் தான்.

முருகன் இடையிழந்தவன்போலானான். காணே தன் அருமை மனைவிக்கு எமையு வந்ததை நினைக்க, நினைக்க அவனுக்குத் துக்கம் பொறுக்க முடியவில்லை. உலகத்தையே வெறுக்கலானான். ஆயினும் தன்னருமைக் குழந்தைதான் வந்தனத்தைக் கண்டதும், அவன் துயரெல்லாம் மாயமாய் மறைந்திடும். உலகில் அவன் கண்ட சுகம் அது ஒன்றுதான். வெறிபிடித்தவன்போல் முருகன் ஊர் ஊராய் அலைந்து திரிந்தான். நேற்றுத்தான் இந்த ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தான். இகனமும் அவன் கூறி முடிச்சு முன், ஓர் சிறுவன் திடீராயும் வந்தான்.

"அப்பா! அதுதான் அந்தப் பொண்ணுக் கொண்டு போனாயும், அவங்க என்னுக்குக் காலணு தந்தாங்க அப்பா! நான் அவங்க அபமலாட்டம் இரிக் கேளும் அப்பா!" என்று ஆனந்த மிகுதியால் கூத்தாடினான். உடனே அவன் அக்குழந்தையை வாரியனைத்துப் பாசத்தோடு முத்தமிட்டான். இக்காட்சியைக் கண்ட என்னுடல் சிலிர்ந்தது.

"நிசம்மாவா கண்ணு, அப்படின்கூடும் சிக்கிரம் போய்குடுவோம் வா!" என்று போக ஆரம்பமானான்.

இதுவரை மெளனமாகக் கேட்டு வந்த நான் "இன்னும் அந்தப் பொண்ணுக் யாரென்று நீ சொல்லுகிறாயே?" என்று ஆவலுடன் கேட்டேன்.

"என்ன சாயி இன்னும் உங்களுக்குப் புரியவில்லையா? அந்தத் தர் அநிர்ஷ்டம் பிடித்த பாவி முருகன் நான்தானாக. அதுவே நீங்க பார்த்தது என் குழந்தைகள்தானாக. அவர்கள் கல்ல சந்தோஷமாய் வாழக் கடவன்தான் கிருபை செய்யலாம். லாஜாபாதி, தற்போது அவர்களுடைய ஆதரணத்தைக் கெடுக்க மனமில்லை. இது என் தலையிதி. இப்பவே இந்த ஊரை கிட்டிட்டுப் போகணுங்க" என்று கூறிவராத தன் மகனைத் தோளில் தூக்கக்கொண்டு கண்ணீர் கிட்டவாறு கிண்பிசிட்டான். அவனுடைய பதனைக் கேட்ட நான் ஆச்சரிய மிகுதியால் ஒன்றும் பேச முடியாதவகுதியிட்டேன். குழந்தையைச் சுமந்து செலதும் அவனுடைய உருவம் என் மனதில் ஆழ்ந்து பறந்தது. எத்தனையோ வருஷங்களாகக் காணாத தன் மக்களைக் கண்டும், அவர்களுடைய வாழ்க்கையைக் கவனிப்பதெதற்குடனென்று நினைத்துத் தான் உரையப்பதை மறைத்தது. அவனுடைய தியாகம் என்னைப் பரவசப்படுத்தியது. இந்தச் சாதிபேதமெல்லாம் நம் சுருஷ்டிகள்தான். அவை எழைமக்கள் எவ்வாறு பாதிக்கின்றன என்பதைச் சற்றும் அறியாதுகொண்டே,

சுந்தனையில் ஆழ்ந்தருந்த என்னை நண்பன் காந்தன் கலைத்தான். ஆயினும் மென். அன்று நான் கண்ட காட்சி என் உயிருள்ளவரை என் மனதை கிட்டகல

“எப்போதாயினும் கூற்றவன் வருவான்
தப்பிபாதக் கூற்றவன் நன்னை
சாற்றினும் போதான் சமயராகும் போகான்
போற்றினும் போகான், பொருளொடும் போ
கான்

எல்லாரொன்றும் எல்லாவறியான்
தரியான் ஒருகணம் உறுகணன்
உடங்கொண்ட போகான்
உயிர் கொண்டு போகான்.”

சாயங்கால வேளை, இரண்டுமணியிருக்
கும், வைத்தியசாலையில் ஒரு அறை. அத
னுள் ஓர் கட்டில், கட்டிலின்மேல் என்
ஆசைத் தகப்பனர். மாணக் தறுவாயில்
நெடக்கிறார். அவரைச் சுற்றிவா அவரின்
அருமைப் பாரியாகிய என் மதாவும்,
அவர் பிள்ளைகாாகிய சங்கலும் இருந்
தோம். மணித்தியாலங்களும் ஒன்றன்பின்
ஒன்றாக ஓடி மறைந்தன, முடிந்த மகனாகிய
என் தந்தையின் அருகிலிருந்து ஓர் கிசிறி
யால் அவருக்கு விசிறிக்கொண்டிருந்
தேன். மணி ஆறாகிவிட்டது. அங்கிருந்
தோர் அடிக்கடி என் ஐயரின் காடியைப்
பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். எல்லோ
ரும் ஆவலுடன் ஐயரின் முகத்தைப்
பார்த்தவண்ணம் நின்றார்கள். என் மதா
யின் கண்களினின்றும் நீர்த்தாரை பெருகி
ஓடியது. என் அடிக்கடி என் தகப்ப
னாரின் வதனங்களைத் தடவியவண்ண
மிருந்தேன். என் மனம் கலங்கிவிட்டது.
கெஞ்ச அடைந்துவிட்டது. சாவறண்
டது. எங்கு இருக்கிறேனென எனக்குத்
தோன்றவில்லை. துக்கத்தின்மேம்பாட்டால்
என் கண்களினின்றும் கண்ணீர் ஆறாகப்
பெருகியோடினது. தந்தையின் முகத்
தைப் பார்த்தேன். அவர் கண்கள் திரந்
திருந்தன. ஆ! அவர் கண்கள் பேசின.
“எம்பவேண்டாம் நப்பவேண்டாம், பொய்
புலகை நம்பவேண்டாம், தேசம் காட்டித்
தரோகம் செய்யும் பாபுலகை நம்பவேண்
டாம்.” என்றன அவர் கண்கள். பற்பல
எண்ணங்கள் என் மனதில் தோன்றின.
மறுபடியும் தகப்பனாரின் முகத்தைப் பார்த்
தேன். மணி ஆறரை ஆகிவிட்டது. மா
ணக்களை அவர் முகத்தல் தோன்றிற்ற.
ஐயா, தன் கையை எடுத்து என் மடியில்
வைத்தார், அவரால் பேசச் சக்தியில்லை,
அவர் கையைப் பார்த்தவண்ணமிருந்தேன்.

கை பேசும்த. “திருடனீப்பிரால் சாவு
வரும் துடுக்கிவொய் நீயும்பொ, பாம்
பின் வரநீல் தவளை போல பரிதர்ப்பாய்
பரிதர்ப்பாய்” கிரோதமானவர்கள்
உன்னைத் தூர்கிச் செல்வர் கல்லறைக்கு,
அங்கே உன்னைச் சுட்டெறிவார். நம்புவா
யோ உலகைப் பின்னும்! என்றது அவர்
கை. என் மனம் குளம்பினது. பல எண்
ணக்கள் என்னைப் பற்றிக்கொண்டது.
ஆன்னலண்டை பேர்ப்ச் சுற்றுரோம் சின்று
கொண்டு ஆகாயத்தை அண்ணுந்துபார்
தேன். என் சிந்தை இருந்தது போலவே
அதையும் கரிய மெகக்கள் சூழ்ந்து இரு
ண்டு கிடந்தது. தாவர வர்க்கங்களை
லாம் அசைசினித்தித் துக்கின. காற்றுக்
கூட ஓப்பெடுததக்கொண்டாற்போலிருந்
தது. பாதையில் நடமாடும் ஜனங்கள் ஜீவ
நைறு உடப்பதுபோற் தோன்றினர். மறு
படியும் என் தந்தையின் வந்தேன்.
மாணக் திரை தந்தையை முழுவதற்கு
இன்னும் சில நிமிடங்களிருந்தன. சாடி
குறைந்தவிட்டது. கால்கள் குளிரத்தொ
டங்கின. தந்தையரின் தலைபை என் மடி
யில் வைத்துக்கொண்டு கண்ணீர் வடியும்
முத்தடை இருந்தேன். தாயார் மறுபக்
கத்திலிருந்து அடிக்கடி தந்தையின் வத
னங்களைத் தடவுவதும் முத்தயிடுவதுமா
யிருந்தாள். என் சகோதரர் தந்தையின்
தலைமாட்டில் வந்து வாயடி முகத்துடன்
நின்றார்கள். மாணக் திரை முக்காலவாசி
முடிவிட்டது. யமனுர் தன் பாசக் கயிற்
முடன் வருகிறான். பிள்ளைகாாகிய சங்
கள் தந்தையின் உயிர் சாந்தமாய் மோட்ச
மடைய இனிய பாக்களைப் பாடினும்.
தாயார் கிறிஸ்தமாதர் இருக்கவேண்டிய
பிரகாரம் துக்கத்தை அடக்கிக்கொண்டு
ஜெபமசெய்தாள். தந்தையையிட்டு உயிர்
பிரியவேண்டிய ரோம் வந்தது. கடைசியா
கப் போதகர் ஜெபமசெய்து ஆசிரீவாதம்
கூறினார். சாடிக்கத்தில் மணி ஏழு அடித்
தது. என் தந்தை கிழித்து எங்கள் எல்
லோரையும் பார்த்துவிட்டு மேலே அண்
னுந்து பார்த்தார். அவர் கண்கள்
முடின. கைகள் மேலே உயர்ந்து கீழே வந்
தன. கால்கள் மடங்கி நீண்டன. சவாசம்
கிளறது. மெய் குளிர்த்தது. ஆர். உடலை

கிட்டு உயிர் போய்கிட்டது. ஆழ்ந்த கித
நிரையைபடைந்தார் என் தந்தை.— ஆ!
என் தந்தையே!

என்னே உலகமீது! மாய உலகம்! ஆம்,
உலகமே ஒரு நாடக மேடைதான். ஒருவர்,
“நாடகமே உலகம், காணீ நாட்ப்பதையார்
அறிவார்” என்று பாடியிருக்கிறார். எங்
கள் வாழ்க்கையும், போக்குர், எண்ணங்
களையும் பார்த்தால் அப்படித்தான்
தோன்றுகிறது. நாடக மேடையில் அவர்
கள் வாழ்வு எவ்வாறு நீடித்ததோ அவ்
வளவுதான் எங்கள் வாழ்க்கையும் பிரபஞ்ச
மேடையில் நீடித்திருக்கிறது. சொற்ப
இன்பம், சொற்ப வாழ்வு, மனித உடம்பு
நீரிற் குமிழி. இவ்வாழ்விற்குத்தான் மனி
தன் நாய்போல் அலகிருண். போசை
பிடித்துத் திரிகிறான். மண் ஆசை, பெண்
ஆசை, பொன் ஆசை பிடித்துத் துடிக்
கிறான். இன்றைக்கிருப்பாரை நாளைக்குத்
காணும். சதமென்றிருப்பவைகளை நொல்
லாம் சடுகியாய் மறைகின்றன. அப்பப்பா!

ஆந்த அசித்திய வாழ்விற்கு மனிதன்
படாதபடி படுகிறான். ஆ! மாய உலகமே!
உன் மாயத்தைக் கண்டு ஒருவர் தங்க
முடியாமல்:—

“மதியோ இந்த மாய உலகை
மனமே வாழ்வுது நிலையாதே
மாயா வாழ்வில் சிலபாதே.”

என்று பாடினார்.

இன்னொருவர்:—

“பாவம் நிறைந்த உலகமே உன் பாக்கியம்
எனக்கு வேண்டாமே
கண்ணீர் நிறைந்தலேகமே உன் களிதி
எனக்கு வேண்டாமே.”

என்று உலக இன்பங்களை வெறுத்துப்
பாடுகிறார்.

ஆம், சொடிய உலகமீது. மாய உலக
மீது. பொய்யுலகமீது. ஆனாலும் மனிதன்
தன் வாழ்க்கையை இவ்வுலகத்தில் நடத்
தீயே தீரவேண்டும்.

“நெருகல் உடனொருவன் இன்றில்லை
எனும் பெருமை உடைத்திவ்வுலகு”

கல்லூரிக் குருவி II.

By

“அழகு”

விடிஞ்சதும் எடிட்டர்வாணீச் சங்
திக்கப் புறப்பட்டேன். எடிட்டர்வான்
ஆசிரிசில் ஏதோ வேலை செய்துகொண்
டிருந்தார். “என்ன வாரி! இண்ணைக்கு
லோகசஞ்சாரமா! அல்லது வேறேதும்
வேலையுண்டா?” என்று கேட்டேன்.
எடிட்டர்வான் போட்ட அதட்டலிலே
அயர்ந்து ஓர் குதிருதித்து எழுந்து கிண்
றேன். “தண்ணைக்கு உனக்கு ஓய்வை
கிடையாது. லோகசஞ்சாரமும் கல்லூரி
சுத்தும் வேலையும் ஒருமிக்கச் செய்து
முடிக்கவேண்டுமென்று சொல்லி முடி
த்தார். அப்பாடி! இத்தனை வேலையும் எப்
படிச் செய்வதென்று தோன்றும், முக்
கிய கருமமாகிய லோகசஞ்சாரத்தை
ஆரம்பிச்சேன். கல்லூரியிலேயிருந்து
குதிக்க இத்தியா போய்ச் செங்கேன.
என்ன அநிசயம், “காந்தித் தாத்தா இந்
தத் தள்ளாத வயதிலே உண்ணாறியாத
த்தை ஆரம்பிச்சிட்டாராமே” எண்ணு

ண்டவல்லாம் ஓரே கண்ணையாழிருந்தது.
காந்தித் தாத்தாவை நேரே ஒரு பேட்டி
காணவேணும்மெண்டு, காந்தித் தாத்தா
இருக்குஞ் சிறைச்சாலைக்குச் சென்றேன்.
காந்தித்தாத்தா உற்சாகத்தோடு, “அடே
கல்லூரிக்குருவி, எப்போவந்தாய்” என்று
ஒரு போடு போட்டார். இப்பேர்ப்பட்ட
பேனயினுக்கெல்லாம் காணு பதில் சொ
ல்லுபவன். ஒரேயடியால் காரியத்திலே
புதுத்த, “என்ன தாத்தா! நீயிர் உண்ணு
விரதத்தை ‘வட்டார்ட்’ பண்ணிட்டீராமே.
இப்படி செடுகினுமிருந்தால் கெதயாய்க்
“குரேக்” பண்ணியிரே. ஏதாருதல்
யோசிக்க வேறு கருமுற் செய்யக்
கூடாது” என்று கேட்டேன். சற்று யோ
சிச்சகிட்டு, “ஆமாம் தம்படி! என்ன செய்
தாலும் இவர்கள் விட்டபாடில்லையே,
ஏதாருதல் ஓர் யோசனை சொல்லமாட்
டாயா” என்று கேட்டார். அடுத்த பய
ணத்தில் வந்து செங்கேனேன், என்று

சிறகடித்துப் பறந்து, மச்சான் ஸ்டா லினைச் சந்திக்கச் சென்றேன். அறபத் திரண்டு வயது சிரமப்பட்டு, மச்சான் ஜோராக மீசையை முறுக்கிட்டுக் கொண்டிருந்தார். "என்னை காணும் மிகவும் ஆடம்பரமாக இருக்கிறீர். சொல் டோஷ் உங்கமும், வர்ச்சலெனில் உங்க தனையும் திருப்பிப்பிடித்த சந்தோஷமோ?" என்று கேட்டேன். மச்சான் பட்ட அடிக்குப் பதில் கிடைத்திருக் குஞ் சன்மானத்தைப் பார்த்து யார் தான் சந்தோஷப்படமாட்டான். மச்சான் சந்தோஷத்தினால், என்னை ஓர் 'உப்பாட்டிக்கு' அழைத்தான். 'உப்பாட்டி' என்றவுடன் சந்தோஷம் பிறந்தது. தோழன் விசுவயுக் கூட்டி வந்திருக்க லாமே என்றகூட ஒருதரம் யோசிச் சேன. மறாணம், கூட்டி வந்திருந்தால் உம்ம பரம, பாந்தான் என்று எண்ணி, "உணவுக்" கப்பலில் ஊத்தி, அவசரமாக அடிச்சுட்டு, மச்சானிடத்திலே விடை பெற்றுச் சீமைக்குக் கிளம்பினேன். என் னைததைப் பேசுவான், யாரைப் பார்த்தாலும், அவன் ஹில்லைப் பிடியடா, கொல்லடா, என்று நின்றுகள். ஜோன் புல் தரை ஒரு பக்கத்திலே, தப்பாக்கி தூக்கிக்கொண்டு நின்றார். அங்கிருந்த கிளம்பி, பிரசிடெண்டு ரூஸ்வெல்டைச் சந்திக்கச் சென்றேன். ரூஸ்வெல்ட் துரை அங்குமிங்குமாக ஆலைத்துக்கொண்டு பல வித யுத்த வாசனங்களையும், தளபாடங்

களையும் பார்வைப்படுத்திகொண்டிருந் தார். அவரைத் தேர்ந்தாய் செய்யாமல் விட்டு திருப்பினேன். வருகிற வழியில், பறந்து வந்துகொண்டிருந்த ஓர் காவி விமானத்தைக் கண்டு பயந்து, ஒழித்தக் கொண்டிருந்தவிட்டு அது சென்றவு டனே, உப இலகைக்கு ஒடி வந்தேன். ஜெர்மன் விமானத்திற்குப் பதங்கிக் கொண்டிருந்தபலால், காலதாமதமாகி விட்டது. கல்லூரி வேலைக்கு ரொயில்லை. எடிட்டர்வாளைச் சமாதானப்படுத்தவதற் காக, கோடிநியாக எடிட்டர்வாளிடம் ஓடினேன். அங்கே சாதீமான் இராமு னின் தனதவில் ஸ்வார்சுப்பட்ட எடிட் டர்வான், 'டோஸ்' பண்ணிக்கொண்டிரு ந்தார்.

பள்ளிக்கூடக் கருமமுஞ் சிலவற் றைப் பார்த்தலாமென்று, சுற்றிக்கொ ண்டி வருகிற சமயத்தில், மிஸ்டர். சிந்தா மணியைச் சந்தித்தேன். அவர் கொடுத்த அதட்டலுக்குப் பதிலாக ஓர் ரூம் கிடைத்திருக்கிறது. நான் அவருக்காக 'ரூம்' கொடுக்கச் சொல்லி, 'அட்வகேட்' பண்ணிபதற்காக எனக்கு ஓர் ஒன்றி சென்று திரூர். மிஸ்டர். சிந்தாமணி யேடு, 'மனோகாவதனியில்' நடிக்கும் ராஜகுமாரிவைப்பற்றிக் கதைச்சுக்கொண் டிருக்கவ் தேரஞ் சென்றுவிட்டது. 'குட்நைட்' சொல்லி, 'சிட்டமர்' பண்ணி வேன்.